Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

z 27. februára 2015*

„Prístup k dokumentom — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — Vyjadrenia predložené Rakúskou republikou v rámci konania o nesplnení povinnosti pred Súdnym dvorom — Zamietnutie prístupu“

Vo veci T-188/12,

Patrick Breyer, bydliskom vo Wald-Michelbachu (Nemecko), v zastúpení: M. Starostik, advokát,

žalobca,

ktorého v konaní podporujú:

Fínska republika, v zastúpení: J. Heliskoski a S. Hartikainen, splnomocnení zástupcovia,

a

Švédske kráľovstvo, v zastúpení: pôvodne A. Falk, C. Meyer-Seitz, C. Stege, S. Johannesson, U. Persson, K. Ahlstrand-Oxhamre a H. Karlsson, neskôr A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, L. Swedenborg, N. Otte Widgren, E. Karlsson a F. Sjövall, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne P. Costa de Oliveira a H. Krämer, neskôr H. Krämer a M. Konstantinidis, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci pôvodne A. Krämer a R. Van der Hout, neskôr R. Van der Hout, advokáti,

žalovanej,

ktorej predmetom je jednak návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie zo 16. marca 2012, ktorým sa zamieta žiadosť žalobcu o prístup k právnemu stanovisku Komisie v súvislosti so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí a o zmene a doplnení smernice 2002/58/ES (Ú. v. EÚ L 105, s. 54), a jednak návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie z 3. apríla 2012, ktorým bol žalobcovi odmietnutý plný prístup k dokumentom týkajúcim sa prebratia smernice 2006/24 Rakúskou republikou, rovnako ako k dokumentom týkajúcim sa veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 29. júla 2010, Komisia/Rakúsko (C-189/09, EU:C:2010:455), v rozsahu, v akom bol v uvedenom rozhodnutí zamietnutý prístup k vyjadreniam Rakúskej republiky v tejto veci,

* Jazyk konania: nemčina.

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory M. E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Gervasoni a L. Madise (spravodajca),

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. septembra 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Podľa článku 15 ods. 3 tretieho a štvrtého pododseku ZFEÚ:

„Každý občan Únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo zapísaným sídlom v členskom štáte má právo na prístup k dokumentom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie bez ohľadu na ich nosič, v závislosti na zásadách a podmienkach, ktoré sa vymedzia v súlade s týmto odsekom.

…

Na Súdny dvor Európskej únie, Európsku centrálnu banku a Európsku investičnú banku sa tento odsek vzťahuje iba pri výkone ich administratívnych úloh.“

2 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) definuje pravidlá, podmienky a obmedzenia práva na prístup k dokumentom Rady Európskej únie, Európskeho parlamentu a Európskej komisie zakotveného v článku 15 ZFEÚ.

3 Článok 2 nariadenia č. 1049/2001, nazvaný „Adresát a rozsah pôsobnosti“, vo svojich odsekoch 1 a 3 stanovuje:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.

…

3. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe.“

4 Článok 3 nariadenia č. 1049/2001 definuje pojmy „dokument“ a „tretia osoba“ takto:

„a) ‚dokumentom‘ sa rozumie akýkoľvek obsah bez ohľadu na to, aké je jeho médium (napísaný na papieri alebo uložený v elektronickej podobe, alebo ako zvukový, vizuálny alebo audiovizuálny záznam), týkajúci sa akejkoľvek veci vzťahujúcej sa na politiku, činnosť a rozhodnutia, ktoré spadajú do oblasti pôsobnosti príslušného orgánu;

b) ‚treťou osobou' sa rozumie akákoľvek fyzická alebo právnická osoba alebo akýkoľvek subjekt mimo príslušného orgánu vrátane členských štátov, iných orgánov alebo inštitúcií patriacich do Spoločenstva alebo mimo neho a tretie krajiny."

5 Článok 4 nariadenia č. 1049/2001, nazvaný „Výnimky", najmä vo svojich odsekoch 2 a 5 stanovuje:

„2. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

— …

— súdneho konania a právneho poradenstva,

— …

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

…

5. Členský štát môže požiadať orgán, aby nezverejnil dokument pochádzajúci z daného členského štátu bez jeho predchádzajúceho súhlasu."

Okolnosti predchádzajúce sporu

6 Listom z 30. marca 2011 podal žalobca Patrick Breyer Európskej komisii žiadosť o prístup k dokumentom v zmysle článku 6 nariadenia č. 1049/2001.

7 Požadované dokumenty súviseli s konaniami o nesplnení povinnosti, ktoré v roku 2007 začala Komisia proti Spolkovej republike Nemecko a Rakúskej republike a ktoré sa týkali prebratia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí a o zmene a doplnení smernice 2002/58/ES (Ú. v. EÚ L 105, s. 54). Konkrétne žalobca žiadal o prístup ku všetkým dokumentom týkajúcim sa správnych konaní vedených Komisiou, ako aj ku všetkým dokumentom týkajúcim sa súdneho konania, v ktorom bol vyhlásený rozsudok z 29. júla 2010, Komisia/Rakúsko (C-189/09, EU:C:2010:455).

8 Dňa 11. júla 2011 Komisia odmietla žiadosť žalobcu podanú 30. marca 2011.

9 Žalobca podal 13. júla 2011 v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 opakovanú žiadosť.

10 Rozhodnutiami z 5. októbra a 12. decembra 2011 Komisia udelila v súvislosti s konaniami o nesplnení povinnosti, vedenými proti Spolkovej republike Nemecko, žalobcovi čiastočný prístup k požadovaným dokumentom. V týchto rozhodnutiach okrem toho Komisia informovala žalobcu o svojom úmysle prijať v súvislosti s dokumentmi týkajúcimi sa veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Komisia/Rakúsko, už citovaný v bode 7 vyššie (EU:C:2010:455), odlišné rozhodnutie.

11 Listom zo 4. januára 2012 žalobca požiadal Komisiu v zmysle článku 6 nariadenia č. 1049/2001 o prístup k stanovisku právneho servisu Komisie so spisovou značkou Ares (2010) 828204, ktoré sa týkalo prípadnej zmeny a doplnenia smernice 2006/24, spočívajúcich v jej uplatňovaní členskými štátmi s možnosťou voľby (ďalej len „žiadosť zo 4. januára 2012").

12 Komisia túto žiadosť zamietla 17. februára 2012.

13 V ten istý deň podal žalobca e-mailom opakovanú žiadosť podľa článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.

14 Na túto žiadosť Komisia reagovala 16. marca 2012 prijatím rozhodnutia so spisovou značkou Ares (2012) 313186, ktorým potvrdila odmietnutie prístupu k svojmu právnemu stanovisku (ďalej len „rozhodnutie zo 16. marca 2012“). Toto odmietnutie bolo založené na výnimkách, ktoré sú uvedené v článku 4 ods. 2 druhej zarážke a v článku 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, a týkajú sa ochrany súdneho konania v prvom prípade a ochrany rozhodovacieho procesu v druhom prípade.

15 Komisia reagovala na opakovanú žiadosť žalobcu z 13. júla 2011 prijatím rozhodnutia z 3. apríla 2012 so spisovou značkou Ares (2012) 399467 (ďalej len „rozhodnutie z 3. apríla 2012“). Týmto rozhodnutím Komisia rozhodla jednak o prístupe žalobcu k dokumentom zo správneho spisu týkajúceho sa konania o nesplnení povinnosti, ktoré je uvedené v bode 7 vyššie, a začalo sa proti Rakúskej republike, a jednak o prístupe k dokumentom týkajúcim sa súdneho konania vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Komisia/Rakúsko, už citovaný v bode 7 vyššie (EU:C:2010:455). V druhom uvedenom prípade Komisia najmä odmietla prístup k vyjadreniam Rakúskej republiky predloženým v rámci uvedeného súdneho konania (ďalej len „sporné vyjadrenia“) a odôvodnila to tým, že tieto vyjadrenia nespadajú do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001. Po prvé sa podľa Komisie na Súdny dvor Európskej únie ako na inštitúciu vzťahujú v zmysle článku 15 ods. 3 ZFEÚ pravidlá o prístupe k informáciám len pri výkone jeho administratívnych úloh. Po druhé Komisia spresňuje, že sporné vyjadrenia boli adresované Súdnemu dvoru, kým Komisia ako účastníčka konania, v ktorom bol vyhlásený rozsudok Komisia/Rakúsko, už citovaný v bode 7 vyššie (EU:C:2010:455), dostala len kópie týchto vyjadrení. Po tretie Komisia usudzuje, že článok 20 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie predpokladá doručenie písomných dokumentov týkajúcich sa súdneho konania len účastníkom tohto konania a orgánom, ktorých rozhodnutia sú predmetom sporu. Po štvrté sa Komisia domnieva, že Súdny dvor sa vo svojom rozsudku z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, Zb., EU:C:2010:541) nezaoberal otázkou, či inštitúcie majú poskytnúť prístup k vyjadreniam iného účastníka konania v rámci súdnych konaní. Pokiaľ preto ide o vyjadrenia predložené v rámci súdneho konania, do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001 spadajú len vyjadrenia inštitúcií, a nie vyjadrenia iných účastníkov konania, pričom v prípade, že by sa mal prijať iný výklad, došlo by k obchádzaniu ustanovení článku 15 ZFEÚ a osobitných pravidiel vyplývajúcich zo Štatútu Súdneho dvora a z jeho rokovacieho poriadku.

Konanie a návrhy účastníkov konania

16 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 30. apríla 2012 podal žalobca žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

17 Listom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 3. mája 2012 žalobca informoval Všeobecný súd, že 30. apríla 2012 sa oboznámil s listom Komisie, ktorý mu bol doručený e-mailom a predstavoval právne stanovisko, na ktoré sa vzťahovala jeho žiadosť zo 4. januára 2012.

18 Podaniami podanými do kancelárie Všeobecného súdu 3. a 17. augusta 2012 Švédske kráľovstvo a Fínska republika podali návrh na vstup vedľajšieho účastníka do tohto konania na podporu návrhov žalobcu. Uznesením z 28. septembra 2012 predseda štvrtej komory Všeobecného súdu vyhovel týmto návrhom. Švédske kráľovstvo predložilo svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania v stanovenej lehote. Fínska republika takéto vyjadrenie nepredložila. Komisia predniesla v stanovenej lehote svoje pripomienky k vyjadreniu Švédskeho kráľovstva ako vedľajšieho účastníka konania.

19 Po čiastočnej obmene Všeobecného súdu bola vec pridelená novému sudcovi spravodajcovi. Tento bol potom pridelený k druhej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.

20 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (druhá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

21 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté počas pojednávania z 5. septembra 2014.

22 Žalobca vo svojej žalobe navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil rozhodnutie zo 16. marca 2012,

— zrušil rozhodnutie z 3. apríla 2012, v rozsahu, v akom bol odmietnutý prístup k sporným vyjadreniam,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

23 Žalobca v liste z 3. mája 2012 (pozri bod 17 vyššie) požiadal Všeobecný súd, aby návrh na zrušenie rozhodnutia zo 16. marca 2012 vyhlásil za bezpredmetný.

24 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— vyhlásil návrh na zrušenie rozhodnutia zo 16. marca 2012 za bezpredmetný,

— zamietol návrh na zrušenie rozhodnutia z 3. apríla 2012 ako nedôvodný,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

25 Komisia na pojednávaní subsidiárne navrhla, aby žalobca v prípade čiastočného zrušenia rozhodnutia z 3. apríla 2012 v súlade s článkom 87 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu znášal svoje vlastné trovy konania z výnimočných dôvodov, čo bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania. Uvedeným výnimočným dôvodom bolo zverejnenie určitých písomných dokumentov súvisiacich s týmto konaním, ako aj korešpondencie v tejto súvislosti medzi žalobcom a Komisiou.

26 Švédske kráľovstvo navrhlo, aby Všeobecný súd zrušil rozhodnutie z 3. apríla 2012, a to v rozsahu, v akom bol odmietnutý prístup k sporným vyjadreniam.

Právny stav

O návrhu na zrušenie rozhodnutia zo 16. marca 2012

27 Ako bolo uznané ustálenou judikatúrou, predmet žaloby, tak ako bol vymedzený žalobou predloženou súdu, musí rovnako ako záujem na konaní pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak by muselo byť konanie zastavené, to znamená, že musí existovať možnosť, že výsledok konania môže priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý žalobu podal (pozri rozsudok z 9. septembra 2011, LPN/Komisia, T-29/08, Zb., EU:T:2011:448, bod 56 a citovanú judikatúru).

28 Z dokumentov v spise vyplýva, že žalobcovi bola 30. apríla 2012 doručená kópia právneho stanoviska Komisie, ku ktorému mu bol rozhodnutím zo 16. marca 2012 zamietnutý prístup.

29 Za týchto okolností je potrebné dospieť k záveru, že návrh na zrušenie rozhodnutia zo 16. marca 2012 je v súlade so stanoviskom žalobcu a Komisie bezpredmetný, a preto sa konanie o tomto návrhu zastavuje (pozri v tomto zmysle rozsudok LPN/Komisia, už citovaný v bode 27 vyššie, EU:T:2011:448, bod 57).

O návrhu na čiastočné zrušenie rozhodnutia z 3. apríla 2012

30 Na podporu návrhu na zrušenie rozhodnutia z 3. apríla 2012 žalobca podporovaný Švédskym kráľovstvom predniesol jediný žalobný dôvod v podstate založený na porušení článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, ktorý definuje pôsobnosť uvedeného nariadenia. Týmto žalobným dôvodom žalobca spochybňuje záver v rozhodnutí z 3. apríla 2012, podľa ktorého sporné vyjadrenia nespadajú do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001.

31 Komisia spochybňuje dôvodnosť uvedeného žalobného dôvodu tvrdením, že vyjadrenia vypracované členským štátom v rámci súdneho konania sú z práva na prístup k dokumentom vylúčené. Tieto vyjadrenia by totiž v prvom rade mali byť považované za dokumenty Súdneho dvora, ktoré sú v zmysle článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ vylúčené z práva na prístup k dokumentom, pričom nariadenie č. 1049/2001 by sa malo vykladať v súlade s týmto ustanovením primárneho práva. V druhom rade tieto vyjadrenia nie sú dokumentmi, ktoré inštitúcia má, tak ako to vyplýva z článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 3 písm. a) uvedeného nariadenia.

32 Po prvé je potrebné uviesť, že je nepochybné, že Komisia v rozhodnutí z 3. apríla 2012 odmietla žalobcovi prístup k sporným vyjadreniam a odôvodnila to tým, že nespadajú do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001 (pozri bod 15 vyššie).

33 Po druhé je potrebné poukázať na to, že z písomných dokumentov účastníkov konania, rovnako ako z diskusie na pojednávaní vyplýva, že účastníci konania sa v podstate nezhodujú v otázke, či sporné vyjadrenia spadajú do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001. Konkrétne sa ich stanoviská odlišujú na jednej strane v súvislosti s označením sporných vyjadrení ako dokumentov, ktoré inštitúcia má v zmysle článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 3 písm. a) rovnakého nariadenia. Na druhej strane sa účastníci konania nezhodujú, pokiaľ ide o otázku, či sporné vyjadrenia sú svojou povahou vylúčené z pôsobnosti práva na prístup k dokumentom v zmysle článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ.

34 Za týchto okolností je s cieľom posúdiť dôvodnosť jediného žalobného dôvodu predovšetkým potrebné zistiť, či sporné vyjadrenia sú dokumentmi, ktoré môžu spadať do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001, tak ako ju vymedzuje článok 2 ods. 3 toho nariadenia v spojení s jeho článkom 3, a až následne podľa okolností preskúmať, či by aj v prípade splnenia podmienok nariadenia č. 1049/2001, tak ako sú vyjadrené v jeho ustanoveniach, nezabránila samotná povaha týchto vyjadrení vypracovaných na účely sporovej časti konania o nesplnení povinnosti, aby sa uvedené nariadenie uplatnilo na žiadosť o prístup k uvedeným vyjadreniam, a to z dôvodu článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ.

O označení sporných vyjadrení ako dokumentov, ktoré inštitúcia má v zmysle článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 3 písm. a)

35 Žalobca podporovaný Švédskym kráľovstvom v podstate tvrdí, že sporné vyjadrenia spadajú do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001 od chvíle, kedy sa nachádzajú v držbe Komisie a spadajú do jej právomoci.

36 Švédske kráľovstvo dodáva, že nariadenie č. 1049/2001, tak ako to vyplýva z jeho článku 2 ods. 3, pokrýva všetky dokumenty, ktoré inštitúcia má a nachádzajú sa v jej držbe, bez ohľadu na to, či ide o kópie alebo originály, či boli inštitúcii doručené priamo alebo prostredníctvom Súdneho dvora v rámci súdneho konania, a tiež bez ohľadu na ich pôvod, takže ak sporné vyjadrenia okrem iného spadajú do právomoci Komisie, spadajú aj do pôsobnosti predmetného nariadenia.

37 Komisia sa naopak domnieva, že sporné vyjadrenia nespadajú do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001, pretože ich nemožno označiť za dokumenty, ktoré by mala v zmysle spojených ustanovení článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 a jeho článku 3 písm. a). Tieto vyjadrenia totiž boli adresované

Súdnemu dvoru, ktorý ich Komisii zaslal len ako kópie, a preto ide o súdne dokumenty, ktoré nie sú ani súčasťou administratívnych činností Komisie, ani nespadajú do jej právomoci, pričom do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001 patria len jej administratívne činnosti.

38 Na úvod a po prvé je potrebné pripomenúť, že nariadenie č. 1049/2001 je v súlade s jeho odôvodnením 1 súčasťou vôle vyjadrenej v článku 1 druhom odseku ZEÚ vytvoriť nové štádium v procese vytvárania stále užšieho zväzku medzi národmi Európy, v ktorom sa rozhodnutia prijímajú čo najotvorenejším spôsobom a čo najbližšie k občanom. Ako sa pripomína v odôvodnení 2 uvedeného nariadenia, právo na prístup verejnosti k dokumentom inštitúcií sa viaže na ich demokratickú povahu (rozsudky z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, Zb., EU:C:2008:374, bod 34, a Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 68).

39 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že cieľom nariadenia č. 1049/2001, ako to vyplýva z jeho odôvodnenia 4 a článku 1, je poskytnúť verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií (rozsudky z 1. februára 2007, Sison/Rada, C-266/05 P, Zb., EU:C:2007:75, bod 61; z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, Zb., EU:C:2007:802, bod 53, a Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 69).

40 Po druhé je potrebné pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, sa toto nariadenie vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe (rozsudok z 21. júla 2011, Švédsko/MyTravel a Komisia, C-506/08 P, Zb., EU:C:2011:496, bod 88). Právo na prístup k dokumentom, ktoré majú Parlament, Rada a Komisia sa tak týka nielen dokumentov vypracovaných týmito inštitúciami, ale aj tých, ktoré dostali od tretích osôb, medzi ktoré patria členské štáty, ako to výslovne uvádza článok 3 písm. b) toho istého nariadenia (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, EU:C:2007:802, bod 55, a zo 14. februára 2012, Nemecko/Komisia, T-59/09, Zb., EU:T:2012:75, bod 27).

41 Ďalej pojem „dokument“, ktorý je široko definovaný v článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. septembra 2007, API/Komisia, T-36/04, Zb., EU:T:2007:258, bod 59), pokrýva „akýkoľvek obsah bez ohľadu na to, aké je jeho médium (napísaný na papieri alebo uložený v elektronickej forme, alebo ako zvukový, vizuálny alebo audiovizuálny záznam), týkajúci sa akejkoľvek veci vzťahujúcej sa na politiku, činnosť a rozhodnutia, ktoré spadajú do oblasti pôsobnosti príslušného orgánu“.

42 Z toho vyplýva, že definícia v článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 je v podstate založená na existencii uchovaného obsahu, ktorý možno reprodukovať alebo doň nahliadať po jeho vytvorení, pričom povaha média, na ktorom je obsah uložený, druh a povaha uloženého obsahu, rovnako ako veľkosť, dĺžka, význam alebo úprava obsahu, nie sú z hľadiska otázky, či je obsah pokrytý uvedenou definíciou, dôležité a jediné obmedzenie týkajúce sa obsahu, ktorý môže byť predmetom tejto definície, je podmienka, že uvedený obsah sa musí týkať politík, činností alebo rozhodnutí spadajúcich do právomocí dotknutej inštitúcie (pozri analogicky rozsudok z 26. októbra 2011, Dufour/ECB, T-436/09, Zb., EU:T:2011:634, body 88 a 90 až 93).

43 Na záver je potrebné uviesť, že Súdny dvor už rozhodol, že zo širokej definície pojmu dokument, tak ako je uvedená v článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, ako aj z formulácie a samotnej existencie výnimky týkajúcej sa ochrany súdnych konaní v článku 4 ods. 2 druhej zarážke vyplýva, že normotvorca Únie nemal v úmysle vylúčiť činnosť inštitúcií súvisiacu so súdnymi konaniami z práva občanov na prístup, ale v tejto súvislosti ustanovil, že inštitúcie odmietnu zverejniť dokumenty týkajúce sa súdneho konania v prípadoch, keď by takéto zverejnenie narušilo konanie, na ktoré sa vzťahujú (rozsudok API/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, EU:T:2007:258, bod 59).

44 V prejedávanej veci je predovšetkým nepochybné, že Komisia sa na základe článku 226 ES (teraz článok 258 ZFEÚ), obrátila na Súdny dvor so žalobou o nesplnenie povinnosti podanou proti Rakúskej republike vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Komisia/Rakúsko, už citovaný v bode 7 vyššie (EU:C:2010:455).

45 Ďalej je rovnako nepochybné, že v rámci súdneho konania v tejto veci Súdny dvor zaslal Komisii sporné vyjadrenia.

46 Napokon ani Komisia nespochybňuje, že kópie sporných vyjadrení sa nachádzajú v jej držbe.

47 Z toho vyplýva, že ako v podstate tvrdí žalobca podporovaný Švédskym kráľovstvom, Komisii boli pri výkone jej právomocí súvisiacimi so súdnymi konaniami doručené dokumenty vypracované členským štátom, teda treťou osobou uvedenou v článku 3 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, a že tieto dokumenty sa nachádzajú v jej držbe v zmysle článku 2 ods. 3 uvedeného nariadenia v spojení s jeho článkom 3 písm. a).

48 Preto s ohľadom na body 40 až 43 vyššie musia byť sporné vyjadrenia označené za dokumenty, ktoré inštitúcia má v zmysle spojených ustanovení článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 a jeho článku 3 písm. a).

49 Tento záver tvrdenia Komisie nespochybňujú.

50 Komisia po prvé poukazuje na to, že sporné vyjadrenia nemožno označiť za dokumenty v zmysle spojených ustanovení článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 a jeho článku 3 písm. a), pretože neboli adresované jej, ale Súdnemu dvoru, pričom Komisii Súdny dvor doručil len kópie.

51 Hoci na jednej strane je pravda, že v zmysle článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, spadajú do jeho pôsobnosti len „dokumenty…, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe“, toto ustanovenie však nijako nepodmieňuje uplatnenie uvedeného nariadenia na dokumenty, ktoré orgán „dostal“, tým, že mu dotknutý dokument musí byť adresovaný a priamo zaslaný jeho autorom.

52 Vzhľadom na cieľ nariadenia č. 1049/2001, tak ako ho pripomína bod 39 vyššie, ktorým je poskytnúť verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií, je potrebné sa domnievať, že skutočnosť, že sporné vyjadrenia dotknutý členský štát Komisii ani neadresoval, ani priamo nezaslal, neznamená, že ich nemožno označiť za dokumenty, ktoré Komisia má v zmysle článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001. Uvedené dokumenty totiž Komisia v každom prípade dostala a má ich v držbe.

53 Na druhej strane, pokiaľ ide o skutočnosť, že Komisia dostala len kópie sporných vyjadrení, pričom originály boli adresované Súdnemu dvoru, je potrebné pripomenúť, že ako bolo uvedené v bodoch 41 a 42 vyššie, pojem dokument je predmetom široko koncipovanej definície v článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, ktorá je založená na existencii uchovaného obsahu.

54 Za týchto okolností je potrebné sa domnievať, že na existenciu dokumentu v zmysle článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 nemá nijaký vplyv skutočnosť, že sporné vyjadrenia boli Komisii zaslané vo forme kópií, a nie vo forme originálov.

55 Po druhé Komisia tvrdí, že ako vyplýva z odôvodnenia 2 nariadenia č. 1049/2001 a článku 3 písm. a) návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES C 177 E, 2000, s. 70), normotvorca mal v úmysle zahrnúť do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001 len dokumenty týkajúce sa administratívnej činnosti Komisie, a nie jej činnosti súvisiacej so súdnymi konaniami. Podľa Komisie pritom sporné vyjadrenia nespadajú ani do rámca jej administratívnej činnosti, ani do jej právomoci.

56 Na jednej strane je potrebné odmietnuť tvrdenia Komisie založené na tom, že vzhľadom na úmysel normotvorcu Únie spadajú pri súčasnej podobe právnej úpravy týkajúcej sa práva na prístup k dokumentom, tak ako vyplýva z nariadenia č. 1049/2001, do jeho pôsobnosti len dokumenty týkajúce sa administratívnej činnosti tejto inštitúcie.

57 Aj keď podľa odôvodnenia 2 nariadenia č. 1049/2001 „otvorenosť umožňuje občanom tesnejšie sa zapájať do rozhodovacieho procesu a zaručuje, že v demokratickom systéme sa administratíva stáva legitímnejšou, efektívnejšou a zodpovednejšou voči občanovi“, pravdou zostáva, že ako sa uvádza v judikatúre citovanej v bode 43 vyššie, zo širokej definície pojmu dokument, tak ako je uvedená v článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, ako aj z formulácie a samotnej existencie výnimky týkajúcej sa ochrany súdnych konaní v článku 4 ods. 2 druhej zarážke tohto nariadenia, vyplýva, že na rozdiel od tvrdenia Komisie normotvorca Únie nemal v úmysle vylúčiť činnosť inštitúcií súvisiacu so súdnymi konaniami z práva občanov na prístup. Platí to o to viac, že uvedené nariadenie ani nevyníma činnosti inštitúcií súvisiace so súdnym konaním zo svojej pôsobnosti, ani svoju pôsobnosť neobmedzuje len na ich administratívnu činnosť.

58 Okrem toho spresnenia uvedené v návrhu nariadenia uvedenom v bode 55 vyššie, že právo na prístup k dokumentom sa týka len administratívnych dokumentov, nemajú vplyv na úmysel normotvorcu, keďže podľa postupu spolurozhodovania upraveného v článku 251 ES (teraz článok 294 ZFEÚ), v zmysle ktorého bolo nariadenie č. 1049/2001 prijaté podľa článku 255 ES (ktorý bol v podstate nahradený článkom 15 ZFEÚ), Komisia síce má právo normotvornej iniciatívy, avšak po prípadnej zmene a doplnení jej návrhu nariadenie prijímajú Parlament a Rada. Obmedzenie pôsobnosti práva na prístup k dokumentom len na administratívne dokumenty, tak ako to pôvodne navrhovala Komisia, sa pritom v prijatej verzii článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 nenachádza.

59 Ďalej, pokiaľ ide o tvrdenia, ktoré sa v tomto kontexte zakladajú na tom, že sporné vyjadrenia sú dokumentmi Súdneho dvora alebo dokumentmi, ktoré Súdny dvor zasiela v rámci svojej súdnej činnosti, a preto sú vylúčené z práva na prístup k dokumentom, je potrebné poukázať na to, že ide v podstate o rovnaké tvrdenia, aké budú preskúmané v bodoch 67 až 112 nižšie a týkajú sa jednak vplyvu článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ na pôsobnosť nariadenia č. 1049/2001 a jednak vylúčenia sporných vyjadrení z pôsobnosti uvedeného nariadenia z dôvodu ich osobitnej povahy. Preto je v tejto súvislosti potrebné odkázať na analýzu uvedenú v týchto bodoch.

60 Na druhej strane je potrebné v súlade s postojom žalobcu a Švédskeho kráľovstva sa domnievať, že nesprávne je aj tvrdenie Komisie, že sporné vyjadrenia jej neboli zaslané v rámci výkonu jej právomocí.

61 Ako totiž vyplýva z bodov 44 a 45 vyššie, sporné vyjadrenia boli Komisii zaslané v rámci žaloby o nesplnenie povinnosti, ktorú podala v rámci svojich právomocí podľa článku 226 ES (teraz článok 258 ZFEÚ). Komisii teda boli doručené v rámci výkonu jej právomocí.

62 S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je potrebné dospieť k záveru, že sporné vyjadrenia predstavujú dokumenty, ktoré inštitúcia má v zmysle článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, v spojení s jeho článkom 3 písm. a). Z toho vyplýva, že vzhľadom na ustanovenia tohto nariadenia, uvedené vyjadrenia spadajú do jeho pôsobnosti.

63 Za týchto okolností a ako vyplýva z bodu 34 vyššie, je potrebné ďalej preskúmať, či článok 15 ods. 3 štvrtý pododsek ZFEÚ predsa bráni uplatneniu nariadenia č. 1049/2001 na sporné vyjadrenia, vzhľadom na ich osobitnú povahu.

O vplyve článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ na uplatnenie nariadenia č. 1049/2001

64 Žalobca podporovaný Švédskym kráľovstvom v podstate tvrdí, že ak z judikatúry vyplýva, že vyjadrenia Komisie spadajú do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001, je potrebné do jej rámca zahrnúť aj vyjadrenia členského štátu, ktoré Komisii zaslal v rámci súdneho konania Súdny dvor. Okrem toho žalobca po prvé poukazuje na to, že tento záver nespochybňuje ani článok 15 ods. 3 ZFEÚ, ktorý zakotvuje len minimálny štandard prístupu k dokumentom inštitúcií, ani pravidlá, ktoré sa uplatňujú na dokumenty Súdneho dvora, pretože sa vzťahujú len na účastníkov konania. Po druhé výnimka týkajúca sa ochrany súdneho konania v zmysle článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001, ako aj celé toto nariadenie by stratili svoj účinok, ak by vyjadrenia v držbe Komisie nespadali do pôsobnosti nariadenia.

65 Švédske kráľovstvo v prvom rade dodáva, že skutočnosť, že vyjadrenia členského štátu sú pred Súdnym dvorom pokryté článkom 15 ods. 3 štvrtým pododsekom ZFEÚ, nemá vplyv na to, že nariadenie č. 1049/2001 sa uplatní hneď, ako sú tieto vyjadrenia zaslané Komisii, keďže z judikatúry tiež vyplýva, že vyjadrenia členského štátu spadajú do pôsobnosti uvedeného nariadenia. Švédske kráľovstvo ďalej uvádza, že na rozdiel od tvrdenia Komisie článok 15 ods. 3 štvrtý pododsek ZFEÚ nestráca zaradením vyjadrení do pôsobnosti predmetného nariadenia svoj účinok, keďže ochranu súdneho konania možno podľa okolností zabezpečiť odmietnutím prístupu na základe článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

66 Komisia proti tomuto v podstate namieta, že na rozdiel od jej vlastných vyjadrení musia byť vyjadrenia členského štátu považované za dokumenty Súdneho dvora spadajúce do rámca jeho súdnej činnosti, takže v zmysle článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ sú vylúčené zo všeobecného práva na prístup k dokumentom a riadia sa osobitnými pravidlami o prístupe k súdnym dokumentom. Akýkoľvek výklad, ktorý by pripustil prístup k vyjadreniam členského štátu, by zbavil významu tak článok 15 ods. 3 štvrtý pododsek ZFEÚ, ako aj osobitné pravidlá týkajúce sa prístupu k súdnym dokumentom.

67 Po prvé je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry vyplýva tak zo znenia relevantných ustanovení Zmluvy, ako aj zo štruktúry nariadenia č. 1049/2001 a z cieľa právnej úpravy Únie v tejto oblasti, že súdna činnosť ako taká je vylúčená z práva na prístup k dokumentom, ktoré z uvedenej právnej úpravy vyplýva (rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 79).

68 Pokiaľ ide o relevantné ustanovenia Zmluvy, zo znenia článku 15 ZFEÚ, ktorý rozšíril pôsobnosť zásady transparentnosti, pričom nahradil článok 255 ES, na základe ktorého bolo prijaté nariadenie č. 1049/2001, totiž jasne vyplýva, že podľa odseku 3 štvrtého pododseku uvedeného článku ZFEÚ sa na Súdny dvor vzťahuje povinnosť transparentnosti len pri výkone jeho administratívnych úloh (pozri v tomto zmysle rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, body 80 a 81). Z toho vyplýva, že vylúčenie Súdneho dvora v zmysle článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ z okruhu orgánov, na ktoré sa podľa článku 15 ods. 3 vzťahujú uvedené povinnosti, je odôvodnené práve s ohľadom na povahu súdnej činnosti, ktorú má vykonávať podľa článku 19 ods. 1 prvého pododseku ZEÚ (pozri analogicky rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 82).

69 Tento výklad napokon potvrdzuje aj štruktúra nariadenia č. 1049/2001, ktorého právny základ tvorí samotný článok 255 ES. Článok 1 písm. a) tohto nariadenia, ktorý spresňuje jeho oblasť pôsobnosti, totiž vzhľadom na neexistenciu zmienky o Súdnom dvore vylučuje tento súd z okruhu inštitúcií, na ktoré sa vzťahujú povinnosti transparentnosti, pričom v článku 4 tohto nariadenia je jedna z výnimiek z práva na prístup k dokumentom inštitúcií venovaná práve ochrane súdnych konaní (rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 83).

70 Po druhé je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor v súvislosti s vyjadreniami Komisie rozhodol, že vyjadrenia predložené súdom Únie v rámci súdneho konania majú veľmi osobitné vlastnosti, keďže sa vzhľadom na svoju povahu podieľajú skôr na súdnej činnosti Súdneho dvora, než na administratívnej činnosti Komisie, pričom uvedená administratívna činnosť ani nevyžaduje rovnaký rozsah prístupu k dokumentom ako normotvorná činnosť inštitúcie Únie (rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 77).

71 Tieto vyjadrenia sú totiž vypracované len na účely uvedeného súdneho konania a tvoria jeho podstatný prvok. Práve návrhom na začatie konania žalobca spor vymedzí, a najmä v rámci písomnej časti tohto konania – lebo ústna časť konania nie je povinná – poskytnú účastníci konania Súdnemu dvoru informácie, na základe ktorých musí potom tento súd vyhlásiť svoje rozhodnutie (rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 78).

72 Po tretie je potrebné konštatovať, že vyjadrenia predložené Súdnemu dvoru členským štátom v rámci žaloby o nesplnenie povinnosti, ktorú proti nemu podala Komisia, majú rovnako ako vyjadrenia Komisie osobitné vlastnosti, keďže sa vzhľadom na svoju povahu podieľajú aj na súdnej činnosti Súdneho dvora.

73 Keďže žalovaný členský štát má v zmysle judikatúry právo použiť vo svojich vyjadreniach všetky prostriedky, ktoré má k dispozícii na zabezpečenie svojej obrany (rozsudky zo 16. septembra 1999, Komisia/Španielsko, C-414/97, Zb., EU:C:1999:417, bod 19, a z 15. februára 2007, Komisia/Holandsko, C-34/04, Zb., EU:C:2007:95, bod 49), je potrebné dospieť k záveru, že vyjadrenia žalovaného členského štátu, v ktorých sú odpovede na výhrady Komisie a ktoré vymedzujú predmet sporu, poskytujú Súdnemu dvoru informácie, na základe ktorých musí potom tento súd vyhlásiť svoje rozhodnutie.

74 Po štvrté z judikatúry týkajúcej sa výnimky vzťahujúcej sa na ochranu súdneho konania v zmysle článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001 vyplýva, že vyjadrenia Komisie spadajú do pôsobnosti nariadenia, aj keď sa, ako to bolo pripomenuté v bode 70 vyššie, podieľajú na súdnej činnosti súdov Únie, na ktorú sa podľa článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ nevzťahuje právo na prístup k dokumentom.

75 Predovšetkým z tejto judikatúry vyplýva, že pojem „súdne konanie“ sa má vykladať v tom zmysle, že ochrana verejného záujmu bráni sprístupneniu obsahu dokumentov vypracovaných výlučne na účely konkrétneho súdneho konania (pozri rozsudok zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia, T-391/03 a T-70/04, Zb., EU:T:2006:190, body 88 a 89, a citovanú judikatúru; rozsudok z 3. októbra 2012, Jurašinović/Rada, T-63/10, Zb., EU:T:2012:516, bod 66). Uvedený výraz sa nevzťahuje len na vyjadrenia a podania, interné dokumenty týkajúce sa prešetrovania v prejednávanej veci, ale aj na korešpondenciu v danej veci medzi dotknutým generálnym riaditeľstvom a právnym servisom alebo advokátskou kanceláriou (rozsudky Franchet a Byk/Komisia, už citovaný, EU:T:2006:190, bod 90, a Jurašinović/Rada, už citovaný, EU:T:2012:516, bod 67).

76 Ďalej Všeobecný súd na základe tejto definície pojmu „súdne konanie“ rozhodol, že vyjadrenia, ktoré Komisia predložila súdu Únie, spadajú do pôsobnosti výnimky týkajúcej sa ochrany súdnych konaní v zmysle článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001, keďže predstavujú chránený záujem (rozsudok API/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, EU:T:2007:258, bod 60).

77 Napokon Súdny dvor uznal existenciu všeobecnej domnienky, podľa ktorej sprístupnenie vyjadrení predložených inštitúciou v rámci súdneho konania porušuje ochranu tohto konania v zmysle článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001, pokiaľ uvedené konanie ešte prebieha (rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 94).

78 Skutočnosť, že v uvedených rozsudkoch boli do pôsobnosti výnimky týkajúcej sa ochrany súdnych konaní zahrnuté aj vyjadrenia inštitúcie, predpokladá, tak ako správne uvádza žalobca a Švédske kráľovstvo, pričom to pripúšťa aj Komisia, že uvedené vyjadrenia spadajú aj napriek ich osobitným

vlastnostiam zhrnutým v bodoch 70 a 71 vyššie, do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001, bez toho, aby malo na tento záver vplyv vylúčenie súdnej činnosti Súdneho dvora z pôsobnosti práva na prístup k dokumentom.

79 Z uvedeného vyplýva, že vyjadrenia, ktoré súdom Únie predložila inštitúcia, nie sú napriek tomu, že sú súčasťou činnosti týchto súdov, vylúčené na základe článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ z práva na prístup k dokumentom.

80 Analogicky je pritom potrebné sa domnievať, že rovnako ako vyjadrenia Komisie nespadajú do rámca výnimky z práva na prístup k dokumentom, ktorú v súvislosti so súdnou činnosťou Súdneho dvora zakotvil článok 15 ods. 3 štvrtý pododsek ZFEÚ, ani vyjadrenia, ktoré tak ako sporné vyjadrenia predložil členský štát v rámci konania o nesplnení povinnosti.

81 Odhliadnuc od toho, že vyjadrenia vypracované Komisiou a vyjadrenia vypracované členským štátom na účely súdneho konania majú spoločné osobitné vlastnosti, ako to vyplýva z bodov 72 a 73 vyššie, je potrebné poukázať na to, že ani z článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ, ani zo skutočnosti, že vyjadrenia pochádzajú od rôznych autorov, a napokon ani z ich povahy na účely ich zaradenia do pôsobnosti práva na prístup k dokumentom nevyplýva nevyhnutnosť rozdielneho prístupu k vyjadreniam pochádzajúcim od Komisie a k vyjadreniam pochádzajúcim od členského štátu. To znamená, že na rozdiel od tvrdenia Komisie na pojednávaní nemožno článok 15 ods. 3 štvrtý pododsek ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že z neho v súvislosti s prístupom k vyjadreniam vypracovaným na účely súdneho konania vyplýva akékoľvek autorské pravidlo, ktoré by vyžadovalo rozdielny prístup k vyjadreniam vypracovaným inštitúciou na účely súdneho konania a k vyjadreniam vypracovaným členským štátom v rámci sporovej časti konania o nesplnení povinnosti.

82 Naopak je potrebné rozlišovať medzi vylúčením súdnej činnosti Súdneho dvora z práva na prístup k dokumentom v zmysle článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ na jednej strane a vyjadreniami vypracovanými na účely tejto činnosti, ktoré síce sú súčasťou uvedenej súdnej činnosti, avšak nespadajú do rámca výnimky uvedenej v tomto ustanovení, a naopak sú predmetom práva na prístup k dokumentom.

83 Článok 15 ods. 3 štvrtý pododsek ZFEÚ teda nebráni zahrnutiu sporných vyjadrení do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001, avšak za predpokladu, že budú splnené podmienky jeho uplatnenia a s tým, že nebudú dotknuté ani prípadné výnimky stanovené v článku 4 uvedeného nariadenia, ani možnosť členského štátu požiadať podľa odseku 5 tohto ustanovenia dotknutú inštitúciu o nezverejnenie jeho vyjadrení.

84 Tento záver tvrdenia Komisie nespochybňujú.

85 V prvom rade sa Komisia domnieva, že je potrebné rozlišovať medzi jej vlastnými vyjadreniami a vyjadreniami členského štátu. Tieto vyjadrenia, ktoré sú adresované Súdnemu dvoru, by sa mali považovať za dokumenty Súdneho dvora spadajúce do rámca jeho súdnej činnosti, takže v zmysle článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ sú vylúčené z práva na prístup k dokumentom a riadia sa osobitnými pravidlami o prístupe k súdnym dokumentom. Na takýto rozdiel okrem toho poukazuje aj judikatúra. Keďže Súdny dvor sa vo svojom rozsudku Švédsko a i./API a Komisia, už citovanom v bode 15 vyššie (EU:C:2010:541), zaoberal iba vyjadreniami Komisie, a nie vyjadreniami členského štátu, mal v úmysle ich vylúčiť z pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001. Okrem toho úvahy v bode 87 tohto rozsudku v súvislosti s rovnosťou zbraní majú zmysel len vtedy, ak sa k vyjadreniam Komisie a vyjadreniam členského štátu pristupuje odlišne. Napokon z judikatúry, podľa ktorej účastník konania môže zverejniť svoje vlastné vyjadrenia, nevyplýva, že inštitúcia je povinná sprístupniť vyjadrenia členského štátu, pričom táto judikatúra by bola zbytočná, ak by Komisia bola povinná zverejniť aj vyjadrenia členského štátu.

86 V tejto súvislosti po prvé treba poukázať na to, že v rozpore s argumentáciou Komisie nie je potrebné s ohľadom na dosah článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ na právo na prístup k dokumentom rozdielne pristupovať k vyjadreniam uvedenej inštitúcie a k vyjadreniam členského štátu, ako to v podstate vyplýva z bodu 81 vyššie. Z judikatúry citovanej v bodoch 70 a 71 vyššie nevyplýva, že vyjadrenia Komisie sa vzhľadom na to, že sú súčasťou činnosti súdu, na ktorom prebieha konanie, majú považovať za jeho dokumenty, a teda mu majú byť pripisované. Naopak, aj sama Komisia pripúšťa, že jej vlastné vyjadrenia spadajú do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001.

87 V každom prípade je potrebné dodať, že ako Komisia vysvetlila na pojednávaní v rámci odpovede na otázku Všeobecného súdu, jej odôvodnenie je založené na predpoklade, že vyjadrenia jej samej, ako aj vyjadrenia členského štátu, sa ich zaslaním Súdnemu dvoru stávajú dokumentmi tohto súdu, pričom podľa Komisie sú jej vlastné vyjadrenia zároveň jej dokumentmi ako inštitúcie a majú teda dvojakú povahu. Je pritom potrebné konštatovať, že Komisia tak sama pripúšťa, že takéto označenie jej vlastných vyjadrení ako dokumentov Súdneho dvora – za predpokladu, že je správne – nijako nebráni zaradeniu uvedených vyjadrení do rámca pôsobnosti práva na prístup k dokumentom.

88 Za týchto okolností rozdiel, ktorý Komisia vníma medzi svojimi vlastnými vyjadreniami a vyjadreniami členského štátu, nie je v skutočnosti ani tak založený na údajnom označení týchto vyjadrení ako dokumentov Súdneho dvora, ale skôr na odlišnosti ich autorov. V tejto súvislosti stačí pripomenúť, ako to v podstate vyplýva z bodu 81 vyššie, že takáto odlišnosť nemôže odôvodniť rozdiel v zaobchádzaní s vyjadreniami, ktoré vyhotovila Komisia a vyjadreniami pochádzajúcimi od členského štátu.

89 Po druhé, na rozdiel od tvrdenia Komisie, z judikatúry, ktorú v tejto súvislosti cituje, nevyplýva nijaký rozdiel medzi jej vlastnými vyjadreniami a vyjadreniami členského štátu.

90 Predovšetkým, ako napokon uviedla aj samotná Komisia, vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie (EU:C:2010:541), Súdny dvor nerozhodoval o otázke prístupu k vyjadreniam členského štátu, ktoré má Komisia. Keďže Súdny dvor mohol rozhodovať len o spore, ktorý mu bol predložený, nemožno z tohto rozsudku vyvodiť, že prístup k dokumentom sa má obmedziť len na vyjadrenia vypracované inštitúciou Únie, a nie na vyjadrenia členského štátu.

91 Z rovnakého dôvodu sa ďalej musí zamietnuť tvrdenie Komisie v súvislosti s úvahami Súdneho dvora o rovnosti zbraní, pretože keď Súdny dvor v bode 87 svojho rozsudku Švédsko a i./API a Komisia, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:C:2010:541), uviedol, že „povinnosť sprístupnenia by mala len inštitúcia, ktorá bola požiadaná o sprístupnenie svojich dokumentov, a nie všetci účastníci konania“, nemal na mysli situáciu, v ktorej je Komisii predložená žiadosť o prístup k vyjadreniam členského štátu. Z odôvodnenia, ktorého súčasťou je bod 87 rozsudku Švédsko a i./API a Komisia, už citovaného v bode 15 vyššie (EU:C:2010:541), najmä v spojení s bodom 91 tohto rozsudku totiž vyplýva, že Súdny dvor len konštatoval, že vzhľadom na to, že povinnosť transparentnosti v zmysle pravidiel vyplývajúcich z nariadenia č. 1049/2001 sa na rozdiel od ostatných účastníkov súdneho konania vzťahuje iba na dotknutú inštitúciu, by zásada rovnosti zbraní mohla byť narušená, ak by bola inštitúcia povinná sprístupniť svoje vlastné písomné dokumenty týkajúce sa prebiehajúceho konania.

92 Okrem toho táto úvaha nachádzajúca sa v bode 87 rozsudku Švédsko a i./API a Komisia, už citovanom v bode 15 vyššie (EU:C:2010:541), bola formulovaná v kontexte, ktorý sa od prejednávanej veci odlišoval. Vychádzala z preskúmania pôsobnosti výnimky založenej na ochrane súdnych konaní, tak ako vyplýva z článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001, v súvislosti so žiadosťou o prístup k vyjadreniam Komisie predloženým v rámci prebiehajúcich súdnych konaní. V tomto kontexte Súdny dvor v bode 86 dotknutého rozsudku uviedol, že keby obsah vyjadrení predložených Komisiou mal byť predmetom verejnej diskusie, mohla by kritika vznesená nad rámec ich skutočného právneho dosahu ovplyvniť postoj obhajovaný inštitúciou pred súdmi Únie a v bode 87 následne poukázal na to, že takáto situácia by mohla narušiť nevyhnutnú rovnováhu medzi účastníkmi konania,

pretože v prípade podania žiadosti o sprístupnenie dokumentov by svoje vyjadrenia musela sprístupniť len dotknutá inštitúcia. Naopak, prejednávaná vec sa vzťahuje na žiadosť o prístup k vyjadreniam týkajúcim sa ukončeného konania, takže úvahy súvisiace s rovnosťou zbraní, tak ako boli vyjadrené v bodoch 86 a 87 rozsudku Švédsko a i./API a Komisia, už citovanom v bode 15 vyššie (EU:C:2010:541), nie sú v tejto veci relevantné. Ďalej, ak Komisia v súvislosti s bodom 87 tohto rozsudku tvrdí, že každý účastník súdneho konania voľne nakladá so svojimi vlastnými vyjadreniami, je potrebné odkázať na preskúmanie tohto tvrdenia v bodoch 93 až 97 nižšie.

93 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie založené na právomoci členského štátu nakladať so svojimi vyjadreniami vyhotovenými na účely súdneho konania, je potrebné pripomenúť, že z judikatúry nepochybne vyplýva, že nijaké pravidlo alebo ustanovenie neoprávňuje účastníkov konania ani im nebráni zverejniť ich vlastné vyjadrenia vo vzťahu k tretím osobám, a že okrem výnimočných prípadov, v ktorých by zverejnenie dokumentu mohlo porušiť riadny výkon spravodlivosti, platí zásada, že účastníci konania sa môžu slobodne rozhodnúť, či zverejnia svoje vlastné vyjadrenia (uznesenie z 3. apríla 2000, Nemecko/Parlament a Rada, C-376/98, Zb., EU:C:2000:181, bod 10, a rozsudok API/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, EU:T:2007:258, bod 88).

94 Judikatúra citovaná v bode 93 vyššie však nebráni tomu, aby boli sporné vyjadrenia zaradené do rámca pôsobnosti práva na prístup k dokumentom, a teda do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001.

95 Na jednej strane je totiž potrebné poukázať na to, že ani Súdny dvor, ani Všeobecný súd v judikatúre citovanej v bode 93 vyššie neskúmali pôsobnosť práva na prístup k dokumentom. Navyše sa nevyjadrili ani k existencii, a prípadne k rozsahu možnosti účastníka konania namietať proti tomu, aby boli jeho vyjadrenia sprístupnené ďalším účastníkom konania.

96 Okrem toho je v každom prípade potrebné uviesť, že v prejednávanej veci bola žiadosť o prístup k vyjadreniam týkajúcim sa súdneho konania predložená po tom, ako bolo toto konanie ukončené. Naopak, úvahy uvedené v bode 93 vyššie sa týkali sprístupnenia písomných dokumentov súvisiacich s prebiehajúcimi súdnymi konaniami. Bez toho, aby bolo potrebné vyjadrovať sa k rozsahu možnosti každého účastníka konania voľne nakladať so svojimi vyjadreniami, čo dotknutému účastníkovi konania umožňuje namietať proti akejkoľvek forme sprístupnenia obsahu jeho vlastných vyjadrení, je potrebné poukázať na to, že takáto možnosť má v každom prípade po ukončení súdneho konania svoje hranice. Po ukončení tohto konania sa totiž tvrdenia v týchto vyjadreniach nachádzajú vo verejnej sfére, prinajmenšom vo forme zhrnutia, pretože o ich obsahu sa prípadne diskutovalo v rámci verejného pojednávania a podľa okolností mohli byť aj súčasťou rozsudku, ktorým sa vec ukončila (pozri v tomto zmysle rozsudok API/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, EU:T:2007:258, bod 106). Navyše obsah vyjadrení členského štátu sa môže odrážať aj vo vyjadreniach inštitúcie Únie vypracovaných na účely rovnakého konania vo forme zhrnutia alebo vo forme tvrdení v odpovediach tejto inštitúcie. Prípadné sprístupnenie vlastných vyjadrení tejto inštitúcie tak podľa okolností môže umožniť istý prístup k obsahu vyjadrení členského štátu.

97 Navyše, pokiaľ ide v prejednávanej veci o vyjadrenia vypracované členským štátom, je potrebné pripomenúť, že článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje, že členský štát môže požiadať orgán, aby nezverejnil dokument pochádzajúci z tohto členského štátu bez jeho predchádzajúceho súhlasu. V súlade s judikatúrou tak toto ustanovenie členskému štátu poskytuje možnosť podieľať sa na rozhodnutí, ktoré má prijať inštitúcia, a na tento účel zavádza rozhodovací proces s cieľom určiť, či hmotnoprávne výnimky uvedené v článku 4 ods. 1 až 3 bránia tomu, aby sa umožnil prístup k dotknutému dokumentu (rozsudok Nemecko/Komisia, už citovaný v bode 40 vyššie, EU:T:2012:75, bod 31; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Švédsko/Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, EU:C:2007:802, body 76, 81, 83 a 93). Je síce pravda, že toto ustanovenie nepriznáva danému členskému štátu všeobecné a bezpodmienečné právo veta, na základe ktorého by mohol ľubovoľne brániť zverejneniu dokumentov, ktoré z neho pochádzajú a ktoré má k dispozícii inštitúcia (rozsudok

Švédsko/Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, EU:C:2007:802, bod 75), avšak umožňuje mu zúčastniť sa na rozhodnutí o prístupe k dotknutému dokumentu, aj ak ide o vyjadrenia vypracované na účely súdneho konania.

98 V druhom rade Komisia tvrdí, že tak článok 15 ods. 3 štvrtý pododsek ZFEÚ, ako aj osobitné pravidlá týkajúce sa prístupu k súdnym dokumentom by nemali zmysel a mohli by byť obchádzané, ak by sa pripustil prístup k vyjadreniam členského štátu vyhotoveným na účely súdneho konania. V takom prípade by totiž bolo možné systematicky Komisiu žiadať o prístup ku kópiám všetkých dokumentov, ktoré sú jej zaslané v rámci súdneho konania, hoci súd by prístup k týmto dokumentom schváliť nemohol. Okrem obchádzania osobitných pravidiel by aj samotná existencia práva na prístup k vyjadreniam iných účastníkov konania závisela v každom jednotlivom prípade od účasti alebo neúčasti Komisie na súdnom konaní, čo by bolo v rozpore so systémom, z ktorého tieto ustanovenia vychádzajú.

99 Predovšetkým je potrebné zamietnuť tvrdenie Komisie založené na obchádzaní osobitných pravidiel o prístupe k dokumentom týkajúcim sa súdnych konaní.

100 V tejto súvislosti je na jednej strane potrebné pripomenúť, že z judikatúry nepochybne vyplýva, že ak konanie stále prebieha, sprístupnenie uvedených vyjadrení by nezohľadňovalo zvláštnosti tejto kategórie dokumentov a viedlo by k uplatneniu zásady transparentnosti na podstatnú časť súdneho konania, čo by znamenalo, že vylúčenie Súdneho dvora z okruhu inštitúcií, na ktoré sa uplatňuje zásada transparentnosti v súlade s článkom 15 ods. 3 štvrtým pododsekom ZFEÚ, by tak bolo z veľkej časti zbavené svojho potrebného účinku (pozri v tomto zmysle rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 95). Súdny dvor tiež rozhodol, že ani Štatút Súdneho dvora, ani rokovacie poriadky súdov Únie neupravujú právo tretích osôb na prístup k vyjadreniam predloženým súdu v rámci súdnych konaní (rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 99).

101 Z uvedenej judikatúry však vyplýva, že úvahy uvedené v bode 100 vyššie nemôžu poukazovať na neuplatniteľnosť nariadenia č. 1049/2001 na žiadosť o prístup k vyjadreniam týkajúcim sa súdneho konania.

102 Úvahy v bode 100 vyššie totiž boli zohľadnené pri výklade výnimky týkajúcej sa ochrany súdnych konaní stanovenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, body 94, 95, 99, 100 a 102), z čoho nevyhnutne vyplýva, že v nijakom zmysle nebránia uplatneniu uvedeného nariadenia. Na rozdiel od tvrdenia Komisie je potrebné poukázať na to, že s ohľadom na body 72, 73 a 81 vyššie platia rovnaké úvahy aj v kontexte žiadosti o prístup k vyjadreniam členského štátu.

103 Na druhej strane je potrebné pripomenúť, že aj keď je cieľom nariadenia č. 1049/2001 poskytnúť verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií, toto právo podlieha so zreteľom na režim výnimiek stanovených v článku 4 uvedeného nariadenia určitým obmedzeniam z dôvodu verejného alebo súkromného záujmu (rozsudky z 28. júna 2012, Komisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, Zb., EU:C:2012:393, bod 111, a Komisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, Zb., EU:C:2012:394, bod 53). Okrem toho z článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ, ako aj z nariadenia č. 1049/2001 vyplýva, že obmedzenia uplatnenia zásady transparentnosti vo vzťahu k súdnej činnosti sledujú rovnaký účel, a to zaistiť, aby výkon práva na prístup k dokumentom inštitúcií neporušoval ochranu súdnych konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 84).

104 V rozpore s tvrdením Komisie tak výnimku stanovenú v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001 možno uplatniť s cieľom ochrany súdnych konaní, pričom je potrebné spresniť, že podľa judikatúry možno na účely výkladu výnimky týkajúcej sa ochrany súdnych konaní zohľadniť

skutočnosť, že osobitné pravidlá vzťahujúce sa na súdy Únie neupravujú právo tretích osôb na prístup k vyjadreniam predloženým týmto súdom v rámci súdnych konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný v bode 15 vyššie, EU:C:2010:541, bod 100).

105 Zahrnutie sporných vyjadrení do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001 teda nenarúša cieľ osobitných pravidiel prístupu k dokumentom týkajúcim sa súdnych konaní.

106 Tento záver napokon potvrdzuje aj skutočnosť, že Súdny dvor už v súlade s Etickým kódexom o prístupe verejnosti k dokumentom Rady a Komisie (Ú. v. ES L 340, 1993, s. 41) rozhodol, že z práva každej osoby, aby jej vec bola spravodlivo prejednaná nezávislým súdom, nemožno vyvodiť záver, že súd, ktorý v spore rozhoduje, je jediný oprávnený povoliť prístup k dotknutým podaniam, a to tým skôr, že riziká ohrozenia nezávislosti súdu sú dostatočne zohľadnené uvedeným kódexom a súdnou ochranou na úrovni Únie vo vzťahu k aktom Komisie povoľujúcim prístup k dokumentom, ktorými disponuje (rozsudok z 11. januára 2000, Holandsko a van der Wal/Komisia, C-174/98 P a C-189/98 P, Zb., EU:C:2000:1, body 17 a 19). Vzhľadom na neexistenciu osobitných ustanovení na tento účel teda nemožno pripustiť, že pôsobnosť nariadenia č. 1049/2001 by mohla byť obmedzená z dôvodu, že ustanovenia Štatútu Súdneho dvora a rokovacích poriadkov súdov Únie neupravujú prístup tretích osôb k dokumentom (rozsudok API/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, EU:T:2007:258, bod 89; pozri tiež v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 7. decembra 1999, Interporc/Komisia, T-92/98, Zb., EU:T:1999:308, body 37, 44 a 46).

107 Ďalej, pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, že uvedené zahrnutie by spôsobilo schválenie žiadostí o prístup ku všetkým dokumentom, ktoré Komisii doručili súdy Únie, teda k vyjadreniam všetkých účastníkov konania, a okrem toho aj k zápisniciam z pojednávania, je potrebné poukázať na to, že záver v bode 83 vyššie, podľa ktorého vyjadrenia členského štátu zaslané v rámci súdneho konania inštitúcii nie sú zo svojej podstaty vylúčené z pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001, nemá vplyv na odpoveď na inú otázku, a to či akty vypracované samotnou inštitúciou, zaslané v rámci súdneho konania inej inštitúcii, tiež spadajú do pôsobnosti uvedeného nariadenia. Predmet tohto sporu je však vzhľadom na jediný žalobný dôvod prednesený žalobcom obmedzený na posúdenie zákonnosti odmietnutia prístupu k sporným vyjadreniam zo strany Komisie a Všeobecný súd sa preto v prejednávanej veci nemusí vyjadrovať k otázke, či sa nariadenie č. 1049/2001 uplatňuje aj na iné dokumenty zaslané inštitúcii v rámci súdneho konania, ako je najmä zápisnica z pojednávania. Podľa judikatúry totiž súd Únie nemôže rozhodnúť *ultra petita* (rozsudky zo 14. decembra 1962, Meroni/Vysoký úrad, 46/59 a 47/59, Zb., EU:C:1962:44, s. 801, a z 28. júna 1972, Jamet/Komisia, 37/71, Zb., EU:C:1972:57, bod 12).

108 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého by zaradenie vyjadrení iných účastníkov súdneho konania do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001 umožnilo prístup ku všetkým dokumentom všetkých účastníkov konania a podmienilo by samotnú existenciu takéhoto práva na prístup jej účasťou na dotknutom súdnom konaní, je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry citovanej v bode 106 vyššie, vzhľadom na neexistenciu osobitných ustanovení na tento účel nemožno pripustiť, že pôsobnosť nariadenia č. 1049/2001 by mohla byť obmedzená z dôvodu, že ustanovenia Štatútu Súdneho dvora a rokovacie poriadky súdov Únie neupravujú prístup tretích osôb k dokumentom. Za týchto okolností a bez toho, aby tým bola – s ohľadom na úvahy v bode 107 vyššie – dotknutá odlišná otázka, ktorá v tejto veci vznikla, a týka sa zahrnutia akéhokoľvek vyjadrenia vypracovaného akýmkoľvek účastníkom konania v rámci akéhokoľvek súdneho konania do pôsobnosti práva na prístup k dokumentom, je potrebné sa domnievať, že skutočnosť, že eventuálny prístup k takýmto vyjadreniam v prípade žiadosti predloženej inštitúcii závisí od jej účasti na dotknutom súdnom konaní, nemôže obmedziť pôsobnosť nariadenia č. 1049/2001. Táto závislosť je totiž iba dôsledkom neexistencie osobitných ustanovení, ktoré by v rámci inštitúcií Únie upravovali prístup tretích osôb k vyjadreniam vyhotoveným na účely súdnych konaní.

109 Napokon, v súvislosti s tvrdeniami Komisie, že žiadosti o prístup k dokumentom členského štátu by mali byť adresované Súdnemu dvoru alebo členskému štátu, ktoré tieto vyjadrenia formuloval, je v prvom rade potrebné pripomenúť, že pokiaľ ide o prípadnú povinnosť adresovať na Súdny dvor

žiadosť o prístup k sporným vyjadreniam, z judikatúry citovanej v bode 106 vyplýva, že z práva každej osoby, aby jej vec bola spravodlivo prejednaná nezávislým súdom, nemožno vyvodiť záver, že súd, ktorému bol spor predložený, je jediný oprávnený povoliť prístup k dotknutým podaniam. V súlade s ustanoveniami nariadenia č. 1049/2001 môže byť žiadosť o prístup k dokumentom adresovaná priamo Komisii, ak ide o dokumenty, ktorými táto inštitúcia disponuje, a ak sú splnené podmienky uplatnenia uvedeného nariadenia.

110 V druhom rade, pokiaľ ide o prípadnú povinnosť adresovať žiadosť členskému štátu, ktorý je autorom sporných vyjadrení, je potrebné poukázať na to, že prijatím nariadenia č. 1049/2001 normotvorca Únie zrušil autorské pravidlo, podľa ktorého, keď bola autorom dokumentu, ktorý má k dispozícii inštitúcia, tretia osoba, bolo nutné adresovať žiadosť o prístup k dokumentu priamo jeho autorovi (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, EU:C:2007:802, bod 56, a Nemecko/Komisia, už citovaný v bode 40 vyššie, EU:T:2012:75, bod 28), čo napokon nespochybňuje ani samotná Komisia.

111 Okrem toho v rozpore s tým, čo vo svojich pripomienkach na pojednávaní uviedla Komisia, uvedená povinnosť predložiť žiadosť o prístup členskému štátu, ktorý je autorom sporných vyjadrení, nemôže vyplývať z článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ, ktorý, ako to vyplýva z úvah v bode 81 vyššie, nemožno vykladať v tom zmysle, že v súvislosti s prístupom k vyjadreniam vyhotoveným na účely súdneho konania znovu zaviedol autorské pravidlo. Okrem toho, že toto ustanovenie neobsahuje nijaké výslovné pravidlo v tomto zmysle, totiž úvahy v bode 81 vyššie poukazujú na to, že ani z uvedeného ustanovenia, ani z povahy dotknutých vyjadrení nevyplýva nevyhnutnosť rozdielneho prístupu k vyjadreniam pochádzajúcim od Komisie a k vyjadreniam pochádzajúcim od členského štátu, v súvislosti s ich zaradením do pôsobnosti práva na prístup k dokumentom.

112 Pri zohľadnení predchádzajúcich úvah je potrebné konštatovať, že v rozpore s tvrdeniami Komisie a bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ďalšie argumenty, ktoré v tejto súvislosti predložil žalobca, sporné vyjadrenia nepredstavujú dokumenty Súdneho dvora a nie sú preto vzhľadom na ustanovenia článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ vylúčené z pôsobnosti práva na prístup k dokumentom, a teda z pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001.

113 S ohľadom na všetky predchádzajúce úvahy, a najmä na konštatovania v bodoch 48 a 83 vyššie, je potrebné dospieť k záveru, že Komisia tým, že vo svojom rozhodnutí z 3. apríla 2012 určila, že sporné vyjadrenia nespadajú do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001, porušila článok 2 ods. 3 tohto nariadenia.

114 Preto je potrebné jediný žalobný dôvod prijať a vyhovieť návrhu na zrušenie rozhodnutia z 3. apríla 2012 v rozsahu, v akom zamietlo prístup žalobcu k sporným vyjadreniam.

O trovách

115 V prvom rade, pokiaľ ide o trovy konania žalobcu a Komisie, článok 87 ods. 2 rokovacieho poriadku stanovuje, že účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku však vo výnimočných prípadoch môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania. Navyše, ak Všeobecný súd konanie vo veci zastavil, rozhodne podľa článku 87 ods. 6 rokovacieho poriadku o náhrade trov konania podľa voľnej úvahy.

116 Ako v prejednávanej veci Všeobecný súd konštatoval vyššie, žaloba je síce bezpredmetnou v rozsahu, v akom sa týka zrušenia rozhodnutia zo 16. marca 2012, pokiaľ však ide o čiastočné zrušenie rozhodnutia z 3. apríla 2012, žalobe sa vyhovelo.

117 Komisia však na pojednávaní navrhovala, aby bol žalobca v prípade čiastočného zrušenia rozhodnutia z 3. apríla 2012 povinný z výnimočných dôvodov znášať svoje vlastné trovy konania. Tento návrh je odôvodnený tým, že na internetovej stránke žalobcu bolo zverejnené vyjadrenie k žalobe, rovnako ako replika vyjadrenia Švédskeho kráľovstva ako vedľajšieho účastníka konania, a tiež korešpondencia medzi Komisiou a žalobcom v súvislosti s týmto zverejnením. Podľa Komisie žalobca tým, že uvedené dokumenty súvisiace s prebiehajúcim súdnym konaním zverejnil, porušil zásady rovnosti zbraní a riadneho výkonu spravodlivosti.

118 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa pravidiel, ktoré upravujú prejednávanie vecí pred Všeobecným súdom, účastníci konania sú chránení proti zneužívaniu procesných dokumentov (rozsudok zo 17. júna 1998, Svenska Journalistförbundet/Rada, T-174/95, Zb., EU:T:1998:127, bod 135). Podľa článku 5 ods. 8 Pokynov pre tajomníka Všeobecného súdu žiadna tretia osoba, súkromná či verejná, nemá prístup k spisu či k procesným písomnostiam bez výslovného súhlasu predsedu Všeobecného súdu alebo v prípade, že konanie ešte prebieha, bez výslovného súhlasu predsedu rozhodovacieho zloženia, ktoré vec prejednáva, udeleného po vypočutí účastníkov konania, pričom uvedený súhlas možno udeliť len na základe písomnej žiadosti obsahujúcej podrobné odôvodnenie legitímneho záujmu nahliadnuť do spisu.

119 Toto ustanovenie odráža všeobecnú zásadu riadneho výkonu spravodlivosti, podľa ktorej majú účastníci konania právo obhajovať svoje záujmy bez akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu, najmä zo strany verejnosti (rozsudok Svenska Journalistförbundet/Rada, už citovaný v bode 118 vyššie, EU:T:1998:127, bod 136). Z toho vyplýva, že účastník konania, ktorému bol umožnený prístup k procesným písomnostiam iných účastníkov konania, môže toto právo využiť len na obhajobu svojej vlastnej veci a na nijaký iný cieľ spočívajúci napríklad vo vyvolávaní kritiky verejnosti namierenej proti tvrdeniam iných účastníkov konania (rozsudok Svenska Journalistförbundet/Rada, už citovaný v bode 118 vyššie, EU:T:1998:127, bod 137).

120 Konanie v rozpore s touto zásadou predstavuje podľa judikatúry zneužitie práva, na ktoré sa môže prihliadať vo výnimočných prípadoch pri rozdelení trov konania podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok Svenska Journalistförbundet/Rada, už citovaný v bode 118 vyššie, EU:T:1998:127, body 139 a 140).

121 V prejednávanej veci je nepochybné, že žalobca zverejnil tak písomnosti týkajúce sa prejednávanej veci, medzi ktoré patrilo, okrem jeho repliky, vyjadrenie Komisie k žalobe, ako aj korešpondenciu medzi účastníkmi konania týkajúcu sa tohto zverejnenia, teda list Komisie, v ktorom ho táto inštitúcia žiada, aby dve vyššie uvedené vyjadrenia odstránil zo svojej internetovej stránky a jeho odpoveď na tento list. Okrem toho Komisia tvrdí, že žalobca zverejnil aj vyjadrenie Švédskeho kráľovstva ako vedľajšieho účastníka konania, čo žalobca nespochybnil.

122 Je tiež nepochybné, že uvedené dokumenty boli zverejnené spolu s komentármi žalobcu. Zverejnenie vyjadrenia k žalobe a repliky tak bolo sprevádzané stručnou poznámkou o tom, že Komisia stále odmieta umožniť žalobcovi prístup k sporným vyjadreniam. Vo svojej replike žalobca „podrobne rozobral“ argumentáciu Komisie v tejto súvislosti. Korešpondencia uvedená v bode 121 vyššie bola zverejnená v poznámke žalobcu nazvanej „Komisia chce zakázať, aby boli vyjadrenia o uchovávaní údajov zverejnené na internete“. V uvedenej poznámke, ktorá je formulovaná pomerne kriticky, je najmä uvedené, že odmietnutie Komisie priznať žalobcovi prístup k sporným vyjadreniam je v „zjavnom rozpore“ s judikatúrou Súdneho dvora a že Komisia bráni zverejneniu „svojimi márnymi pokusmi zachovať tajomstvo“. Pri oboch poznámkach mali užívatelia internetu možnosť zverejniť svoj komentár a pri druhej uvedenej poznámke tak bolo zverejnených niekoľko veľmi kritických komentárov na adresu Komisie.

123 Je potrebné konštatovať, že zverejnenie vyjadrenia Komisie k žalobe na internete, ako aj korešpondencie súvisiacej s týmto zverejnením, predstavuje v zmysle judikatúry citovanej v bode 118 vyššie zneužívanie procesných dokumentov zaslaných žalobcovi v rámci tohto konania.

124 Žalobca týmto zverejnením využil svoje právo na prístup k písomným dokumentom Komisie súvisiacim s týmto konaním na iné účely ako len na obhajobu svojej vlastnej veci v tomto konaní a zasiahol tak do práva Komisie obhajovať svoje záujmy bez akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu. Platí to tým viac, že ako bolo uvedené v bode 122 vyššie, súčasťou dotknutého zverejnenia bola možnosť užívateľov internetu zverejniť svoj komentár, pričom tak bolo zverejnených niekoľko kritických komentárov na adresu Komisie.

125 Okrem toho žalobca ponechal uvedené vyjadrenia na svoje internetovej stránke aj po tom, ako ho Komisia požiadala, aby tieto dokumenty odstránil.

126 S ohľadom na judikatúru citovanú v bode 120 vyššie je preto potrebné dospieť k záveru, že zverejnenie písomných dokumentov Komisie na internetovej stránke, ktoré je v rozpore so zásadami pripomenutými v bodoch 118 a 119 vyššie, predstavuje zneužitie práva, na ktoré sa môže prihliadať vo výnimočných prípadoch pri rozdelení trov konania podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku.

127 Berúc do úvahy vyššie uvedené skutočnosti, po spravodlivom posúdení okolností prejednávanej veci je vhodné zaviazať Komisiu, aby znášala svoje vlastné trovy konania a nahradila polovicu trov konania žalobcu.

128 V druhom rade, pokiaľ ide o trovy vedľajších účastníkov konania, podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku, členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Fínska republika a Švédske kráľovstvo teda znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Európskej komisie z 3. apríla 2012, ktorým sa zamieta žiadosť pána Patricka Breyera o úplný prístup k dokumentom súvisiacim s prebratím smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí a o zmene a doplnení smernice 2002/58/ES, Rakúskou republikou, a k dokumentom týkajúcim sa veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 29. júla 2010, Komisia/Rakúsko (C-189/09), sa zrušuje v rozsahu, v akom bol zamietnutý prístupu k vyjadreniam predneseným Rakúskou republikou v tejto veci.**

2. **Konanie o návrhu na zrušenie rozhodnutia Komisie zo 16. marca 2012, ktorým sa zamieta žiadosť pána Breyera o prístup k právnemu stanovisku Komisie týkajúcemu sa smernice 2006/24, je potrebné zastaviť.**

3. **Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania pána Breyera.**

4. **Fínska republika a Švédske kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. februára 2015.

Podpisy